

בס"ד עש"ק פרשת בלק		
ז' תמוז התשע"א שנה ה' – גליון 250		
נא לא לקרוא בזמן התפלה – טעון גניזה		
זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש - טעון קל		
מוצ"ש	הדלקת נרות	
20:29	19:17	קרית ארבע
20:29	19:13	ירושלים
20:29	19:26	באר שבע
20:32	19:29	תל אביב
לע"נ שמעון עופר בן מאיר ז"ל		

"מאורות שלום"

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון תובב"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

מאורות הפרשה – עבודת המידות

לע"נ אליאן אליאנה בת משה ז"ל

"לֹא הֵבִיט אֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה עֵמֶל בְּיִשְׂרָאֵל יִהְיֶה אֶלְהֵיו עֲמוֹ וְתִרְוַעַת מִלְךָ בּוֹ" [במדבר כג (כא)]

בחיי היום יום מוצא האדם את עצמו פעמים רבות מתמודד עם מידותיו הן לטוב והן למוטב. מאז שחר ימי הבריאה הקנאה התאוה והכבוד גרמו לאדם לאבד את עולמו באחת וכמאמר המשנה [אבות ד, כ"א] "רבי אליעזר הקפר אומר הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם". אך בהתבונן במשנה ניתן לבארה באופן שלאחר מעשה, מידות אלו מוציאות את האדם מן העולם. אך אנו בדרכי רבותינו זיע"א נמצאנו למדים כי בשעה שיש באדם אחת מן המידות הללו, הוא אינו בגדר אדם שמאבד הוא את צלם אלו-ה שבקרבו. והנה יעמוד האדם ויאמר, הן אני בשר ודם ואיני יכול לעקור מן השורש מידות אלו וממילא הרי בהכרח בכל פעם ופעם מאבד אני את הצלם הקדוש ואם כן למה זה אנוכי? ועוד יטען טענה שיאמר שהרי אם איבדתי את צלם דקדושה אזי הרי אני "ככלי מלא בושח וכלימה" [ועיין בברכות י"ז-י"ז ויומא פ"ז]: ואשר על כן הנה אני נשאר במקומי והקב"ה הטוב בעיניו יעשה.

על שתי טענות אלו בא הפסוק ומלמדנו דעת ותבונה למען לא נטעה את עצמנו ונחדל מעשות רצון ה'. שהרי אומר הפסוק במפורש "לא הביט און ביעקב היינו שהקב"ה אינו משגיח על חטאי האדם על מנת להרחיקו מלפניו אפילו במבט מהיר ולא בעמקות וכדברי רש"י [ע"ה פ] "לא הביט הקב"ה און שביעקב, כשהן עוברין על דבריו אינו מדקדק אחריהם...". ולא עוד אלא "אפילו מבעיניו וממרים לפניו אינו זז מתוכן" [שם], מכאן שאע"פ שחטא האדם כלפי שמים ונלקח צלמו דקדושה, הריהו עומד לפניו בעל מנת להחזירו לו בכל עת ורגע, ובלבד שיחזור וידבק בדרכו של הקב"ה. היינו, שיהא האדם מתבונן מה הביאו לכך, המחשבה שהוא ואין עוד אחר, שמעלתו מעל מעלת חברו, שאינו מתבונן על דרכי ה' אלא כהבט אל צוהר קטן, והוא מלא טענות בוקי סריקי כלפי הנהגת העולם שהרי מדוע יש לפלוני ולי אין, והוא גם ברוחניות ולא דווקא בגשמיות.

וצריך לדעת ששורש זה בא ממקום הקודש "אנכי" [שמות כ] בבחינת מלוא כל הארץ כבודו, אלא שהאדם בניסיונות הבאים לרוממו לא נוהג כמנהג המקום ב"ה "לא הביט און" אלא מוצא מגרעות חברו וע"י זה מטה את "אנכי" לסטרא אחרא, מקור הטומאה, שמעמיד את ה"אנכי" שלו מעל "אנכי ה' אלהיך". ואם כן חובה עליו להשיבו למקומו הקדוש כי בעטיו נעשה הדבר ושומר שכר חייב בפשיעה, והרי שכרו שמור לו מאיתו יתברך לעתיד לבוא. אשר על כן, אל יירא ואל יחת כמובא בפסוק "ה' אלהיו עמו" כי גם במקום השפל ביותר שנמצא בו האדם הקב"ה אתו בלבושין רבים, אך "מלוא כל הארץ כבודו", שאין לך מקום שהוא פנוי מאתו יתברך, וכמובא בירושלמי (תענית פ"א ה"א) "אם יאמר לך אדם היכן אלוך תאמר לו בכרך גדול שברומי שנא' אלי קורא משעיר...". שאע"פ שהאדם מצוי במידותיהם של אנשי רומי שפל המדרגה, קורא ה' אליו משם. והנה לפנינו דרך אהבת ה' את עמו כעזר וסמך וסיוע לתשובה על מידות אלו של קנאה תאוה וכבוד, על דרך הנרמז בפסוק "לא הביט און ביעקב" שאל יתבונן האדם באשר זכה חברו ולא יתקנא במה שאינו שלו, ואם ראה בו דבר עבירה ושש אליו כמוצא שלל רב לגנותו ולשמוח לאידו, הרי אמרה תורה "ולא רָאָה עֵמֶל בְּיִשְׂרָאֵל" ואין עמ"ל אלא עבירה כמובא בתהילים "הנה יחפץ און וְהָרָה עֵמֶל וְיִלֵּד שֶׁקֶר" [שם ז' ט"ו] כי יהודי באשר הוא "ה' אֶלְהֵיו עֲמוֹ וְתִרְוַעַת מִלְךָ בּוֹ", שאין הקב"ה עוזב את בניו גם כשחוטאים כלפיו, אלא מסתיר עצמו מהם על מנת שלא לביישם וממתין לתשובתם. ודרך רבותינו זיע"א להיות כל אחד ואחד מישראל אוהב את חברו עד הקצה האחרון ובפועל ממש עושה עצמו כאסקופה הנדרכת, ומברך כל או"א מישראל באהבה רבה בכל מילי דמיטב. ויהי"ר שיזכנו הקב"ה לזה אכי"ר.

יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 העורך: בן ישי עוזיהו

תרומות – ח"ן בנק הדואר - 20033243

דוא"ל - info@ohrshalom.net

כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net>

מאורות רבותינו זיע"א

וַיֵּרָא בְּלֶלֶךְ בֶּן צְפוּר אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאַמְרֵי. וַיִּגֵּר מוֹאָב מִפְּנֵי הָעָם מְאֹד כִּי רַב הוּא וַיִּקְרָץ מוֹאָב מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (כב ב-ג) אפשר לומר בדרך רמז שאיתא באור החיים הקדוש בפרשה זו, שבלק בן צפור היה מקורו ממקום הטומאה יותר מבלעם, שהיה מכשף גדול ונורא, ע"י הצפור שהיה מגיד לו, וזה 'בן צפור' עד כאן מהאור החיים, ומקורו מהזהר הקדוש (ח"ג קפד:). וזה איתא שהתורה נקראת 'אחותי' כדאיתא בגמרא סנהדרין (דף ה:): אמור לחכמה אחתי את (משלי ז ד). וזה אמר הפסוק 'וירא בלק בן צפור' שהוא היה מקור הטומאה 'את כל אשר עשה ישראל' שבני ישראל מהפכים את הטומאה להקדושה ע"י 'לאמורי' שהוא התורה כמ"ש 'אמור לחכמה' כנ"ל, כמו שאומרים חז"ל (סוכה נב:): אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש, ועובדים את הבורא בשני יצרים כמ"ש חז"ל (ברכות נד:). בכל לבבך בשני יצריך ביצר טוב וביצר הרע. וע"י שיתבער הטומאה מן הארץ, יהיה הגאולה העתידה שאנו מחכים בכל יום, ולזה 'ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא', שכח תורתם רב הוא. השם יתברך יעזור לנו שיהיה הגאולה בקרוב בב"א ויקויים כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ. ('מעשה שלום' מרבינו שלום מקאמרנא)

מאורות "זכרון דברים"

לֹא הִבִּיט אָן בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה עִמָּל בְּיִשְׂרָאֵל הוֹי"ה אֶלְהֵיו עֲמוֹ וְתִרְוַעַת מְלָךְ בּוֹ (כג כא). והנה ידוע דאי אפשר להיות נזהר מכעס, עד אשר ישים אדם אל לבו גודל שפלותו שהוא כלא ממש, אזי לא יקפיד על שום דבר, כאשר כתבו כל ספרי מוסר (שערי קדושה ח"א ש"ב) שכעס הוא מענפי גאווה, לזה דרשו רבותינו במסכת ר"ה (דף יז:). 'ועובר על פשע לשארית נחלתו' דאין הקב"ה מוחל עוונות אלא למי שמשים עצמו כשיריים. כלומר שמשים עצמו למה ולא, ועי"ז בודאי נזהר מכעס ומהקפדה, כמו כן מעורר מדה זו לעילא שהקב"ה אינו כועס עליו. וזהו ג"כ כוונת הכתוב שנאמר 'לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלהיו עמו' שג"כ מכוון לדברינו הנ"ל, שמתני 'לא הביט' אם הם 'ותרועת מלך' כלומר אהבה ואחוה וריעות אשר צוה המלך הקב"ה הוא 'בו' שאוהבים זה לזה, ואזי 'לא הביט און ביעקב' והכל מטעם הנ"ל. ('זכרון דברים' מרבינו אלכסנדר סענדר מקאמרנא)

מאורות סיפורי חסידים

ביום ראשון בבוקר כשעמדה הרבנית ולשה בצק לאפות פת, נכנס אורח עני לביתם, וישב על יד השולחן. הרבנית הצטערה שאין בביתה במה לסעוד את ליבו, כי אזל היי"ש וגם פת לחם וכוס חלב אין, לכן עמדה והתנצלה לפניו ותספר לו את כל אשר עבר עליהם ביום השבת, שרבנו פדה שתי ילדות יהודיות מידי אציל פולני בעבור חוב אביהם, ושילם לו כמה מאות זהובים, ונותרו הם בלא כל.

על כן ביקשה ממנו שימתין מעט ותקם ותלך אל שכנותיה ותביא לחם וחמאה, וערכה לפניו שולחן ויאכל וישת ויסעד את ליבו. כשגמר אותו עני את סעודתו בירך על מזונו ואמר אליהם: הנני הולך לדרכי ואני רוצה להניח ברכה אל תוך ביתכם, ובכך הגידו לי במה אברך אתכם, אם בעושר וכבוד לאורך ימים, או בבנים לתמידי חכמים צדיקים ויראי ה'. רבנו והרבנית ענו: זאת הברכה אשר תברך אותנו, שנזכה לבנים ובני בנים לומדי תורה ויראי ה'. אמר להם האורח, אני אומר כן, ובכן יהי"ר מלפני אבינו שבשמים שתזכו להוליד בנים ת"ח יראי ה', שיהיו למאורות בישראל, גמר את ברכתו, נשק את המזוזה והלך לו.

ומברכתו של האורח הפלאי הזה, אשר רבים מזקני החסידים אמרו שהיה זה אליהו הנביא זכור לטוב, נולד בזמן קרוב רבנו מוהר"ר אלכסנדר ושאר אחיו הקדושים הנודעים בעולם בשם "במסלה" הלא הם, הרה"ק ר' צבי הירש מזידיטשוב, הרה"ק ר' משה מסמאמבור, הרה"ק ר' ישכר בעריש, הרה"ק ר' אלכסנדר מקאמאנא, הרה"ק ר' ליפא מסאמבור, חמשה חומשי תורה שאור תורתם הולך ומאיר בישראל זיע"א.

העלון יוצא לעילוי נשמת

משה בן יוסף	נעמי בת חיים	שרה בת חיים	אברהם בן חיים	ציון בן אברהם	עזרא בן יוסף	אברהם בן יוסף
ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל	ז"ל